

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Jeg vil gerne have lov til at sige, at Det Radikale Venstre bakker helt og fuldt op om det forslag, som hr. Kamal Qureshi og SF har fremsat, og Det Radikale Venstre har selv tidligere fremsat lignende forslag. Grunden til det er, at hvis vi ikke ændrer lovgivningen, så ved vi jo med sikkerhed, at homoseksuelle par, der lever i registreret partnerskab, ikke kan få lov til at adoptere. Og vi vil gerne have, at homoseksuelle par, der lever i registreret partnerskab, kan adoptere, for det mener vi vil være bedst for både de homoseksuelle par og også for de eventuelle børn, der vil blive adopteret engang i fremtiden.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Jeg vil give ordet til den næste ordfører, fru Pernille Rosenkrantz-Theil.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg synes, vi mangler en masse viden på det her område. Det er nu tredje eller fjerde gang – det kan jeg ikke engang huske – at vi debatterer det her forslag i Folketinget, mens jeg har siddet her, og så længe har jeg godt nok ikke været her endnu. Ikke desto mindre er det sådan, at de undersøgelser, vi indtil videre har refereret til, ikke er danske. I dag har det kun været den svenske undersøgelse, vi har refereret til, ellers har vi også haft engelske undersøgelser på banen, men vi har ikke én eneste dansk undersøgelse af, hvordan børn i homoseksuelle familier klarer sig i deres opvækst.

Det synes jeg er et stort problem, og jeg vil gerne opfordre ministeren til, om end ministeren har meldt ud, at regeringen ikke støtter det her forslag, at overveje at iværksætte en undersøgelse af, hvordan børn af homoseksuelle klarer sig i Danmark. For hvis det er sådan, at regeringspartierne og Dansk Folkeparti har ret, altså at homoseksuelle ikke er i stand til at varetage barnets tarv, synes jeg, at vi står med et meget, meget alvorligt problem.

Konsekvensen er normalt, hvis man ikke kan varetage barnets tarv, en tvangsfjernelse. Det er jo alvoren i at sige, at man ikke kan varetage barnets tarv. Det er lidt det, der har været min pointe, når jeg har sagt det her med flyveørerne og pakistanske forældre, om de skulle kunne adoptere i Danmark. For der er ikke nogen forældre, der er perfekte. Der er ikke nogen forældre, der kan give deres børn en perfekt opvækst. Der er ikke nogen forældre, der kan være hundrede

procent garanter for, at deres børn ikke risikerer mobning i folkeskolen.

Det, der bliver sagt i den svenske rapport, er – hvis man går ind og læser rapporten i stedet for bare at læse citatet – at enkelte af de børn, der er vokset op i homoseksuelle familier, i puberteten har været udsat for mildere eller grovere grad af mobning i skolen.

Konklusionen på det faktum i Sverige var, at man indførte lov om homoseksuel fremmedadoption. Man har altså ikke anset problemet for at være større end problemet er f.eks. i forbindelse med mobning på grund af flyveører, og man kan jo ikke ligefrem sige, at forældre til børn, der har flyveører, ikke er i stand til at varetage barnets tarv.

Så det er altså et eller andet med lige at få proportionerne på plads her, ligesom når man diskuterer skilsmisse i Irland. Det er da rigtigt, at det er den ideelle situation, at der er mere end én voksen omkring et barn, for det sikrer jo sådan set størst sandsynlighed for, at der er stabilitet, og at der er nogle voksne, der er der hele barnets liv; den anden risikerer jo at gå bort. Så man kan sige: Ja, selvfølgelig er det da bedre med flere stabile voksne.

Men vi går ikke ind for, at folk skal tvangsgiftes, eller at de skal tvinges til at blive i et dårligt ægteskab, for at vi kan opnå den bedst mulige situation for barnet. Faktisk er det sådan, at de fleste af os synes, at det er bedre at forlade et dårligt ægteskab, og at man på den måde giver bedst mulig plads til, at der er den kærlighed og omsorg, der skal til, for at et barn får en tryk opvækst. Så det vil sige, at vi i utrolig mange af livets forhold siger: Det kan ikke lige gå, som det var allerbedst, men det betyder jo ikke, at man ikke er i stand til at varetage barnets tarv.

Så jeg synes altså, at der er en vis inkonsekvens eller i hvert fald en vis proportionsforvrængning, når de borgerlige partier taler om barnets tarv.

Kl. 13.00

Så vil jeg også sige, at den her debat lugter langt væk af fordomme. Jeg synes, at bare det, at en ordfører føler sig nødsaget til at sige fra talerstolen, at »vi fordømmer ikke«, eller »det er jo ikke, fordi vi har noget imod« – bare det at skulle sige de sætninger – siger det hele. Det siger måske netop lidt om, at det sådan set er det, der ligger i det.

Jeg vil sige det sådan, at der i de sidste tre-fire årtier er sket en markant udvikling i familiemønsteret i Danmark, og at der i dag eksisterer